

Vysílání - obsah

*

k § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Podmínka předchozího upozornění na porušení povinnosti stanovené zákonem podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, je splněna pouze tehdy, pokud Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v rozhodnutí o správním deliktu uvede, jaké konkrétní skutkové okolnosti či jednání byly považovány za protiprávní v rámci předchozího upozornění; nepostačuje odkaz na spisové značky předchozích rozhodnutí Rady.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 6 As 17/2009-94) om

*

k § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů

I. Okamžikem počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou. Za této situace správní soudy měly zjišťovat, kdy správní orgán takovou vědomost získal. Správní soudy namísto toho stanovily počátek běhu této lhůty teprve k datu, kdy správní orgán zahájil správní řízení se stěžovatelkou, aniž vzaly v úvahu, že správní řízení pro stejný správní delikt bylo již dříve mylně zahájeno s jiným subjektem. Přitom § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, pro běh prekluzivní subjektivní lhůty nezohledňuje to, zda je najisto zřejmé, kdo se správního deliktu dopustil.

II. I když je Rada pro rozhlasové a televizní vysílání správní orgán, který vydává rozhodnutí kolektivní formou, není možné odvozovat běh správních lhůt výhradně od jejích zasedání.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09

Tímto nálezem Ústavní soud zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 As 52/2008-99, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2008, čj. 5 Ca 367/2007-65.

*

k § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Za dostatečné označení sponzora ve smyslu § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, je třeba považovat i odkaz na výrobky, služby či jiné výkony sponzora, které sponzorský vzkaz propaguje (např. odkaz na jeho webové stránky).

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 As 53/2009-89) ci

Povinnost označit sponzorovaný pořad známkou služeb identifikující sponzora vyplývající z § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 235/2006 Sb., je splněna i tehdy, pokud je sponzorovaný pořad označen odkazem na produkt či službu; povinnost uvedení obchodní firmy právnické či fyzické osoby, která pořad sponzoruje, nelze z citovaného ustanovení dovodit. Tím spíše pak tento závěr platí v případě, kdy je sponzorovaný pořad označen ochrannou známkou.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, čj. 6 As 13/2009-92) čko

*

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání není povinna vymezovat neurčitý právní pojem „objektivní a vyvážené informace“ uvedený v § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť obsah tohoto pojmu je obecně známý, a tedy dostatečně srozumitelný již z jeho jazykového vyjádření. Postačí proto, je-li z odůvodnění rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání zřejmé, v čem konkrétně neobjektivita a nevyváženost odvysílaného pořadu spočívala.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, čj. 7 As 43/2008-97) ci

*

k § 60 odst. 3 písm. d) a § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001, o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

I. Ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být při stanovování výše pokuty přihlédnuto. Správní orgán si tak nemůže libovolně vybrat, ke kterým hlediskům přihlédne, ale naopak musí zohlednit všechna zákonná měřítká, je-li to z povahy věci možné.

II. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, postačí hypotetické ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Pokud ovšem správní orgán shledá naplnění skutkové podstaty v ohrožení reálném, musí prokázat, jak k němu konkrétně došlo.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, čj. 2 As 58/2008-77) oš

*

k § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Určitá míra zjednodušení základní informace ze strany veřejnoprávní televize v pořadu zpravodajského typu je nutná a tolerovatelná.

(Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2008, čj. 10 Ca 179/2008-69) ba

Pouze ze skutečnosti, že provozovatel vysílání ponechá určitý divácký názor bez komentáře, nelze dovodit porušení zákonné povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace (§ 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání), a to ani pokud by se jednalo o názor kontroverzní či zjevně neodpovídající skutečnosti.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 As 46/2007-52) ci

*

k § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Má-li provozovatel televizního vysílání naplnit zákonný požadavek objektivity a vyváženosti poskytovaných informací (§ 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání), musí zaznít relevantní informace v nezkreslené podobě v rámci té části vysílání, která tvoří samostatný a od ostatních částí vysílání oddělitelný celek zabývající se určitým tématem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 38/2007-78

*

Správní trestání: provozování rozhlasového a televizního vysílání

k § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Odvysíláním navzájem si odporujících informací bez dalšího ověření tohoto rozporu, příp. bez poskytnutí možnosti k dalšímu vyjádření osobám, od nichž tyto informace pocházejí, poruší provozovatel vysílání svou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů (§ 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání).

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 As 19/2007-56) ci

*

Rozhlasové a televizní vysílání: ohrožení vývoje u dětí a mladistvých

k § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (v textu jen „zákon o vysílání“)

k čl. 17 a čl. 32 odst. 1 větě druhé Listiny základních práv a svobod

k čl. 10 a čl. 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)

k čl. 17 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.)

k čl. 7 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi (č. 57/2004 Sb. m. s.)

I. Správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (provozovatel vysílání, který zařazuje do vysílání od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, bude potrestán pokutou ve výši 20 000 – 10 000 000 Kč), je spáchán již provedením zakázaného jednání (odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněných zájmů (zde: zájem na zdravém fyzickém, psychickém a morálním vývoji dětí a mladistvých) nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně (srov. znak „by mohl ohrozit“).

II. Zvláštní ochrana dětí a mladistvých v oblasti působení médií je zaručena předpisy ústavního pořádku (čl. 32 odst. 1 věta druhá Listiny základních práv a svobod) a vyplývá rovněž ze závazků, které na sebe vzala Česká republika v řadě mezinárodních smluv, zejména z čl. 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), čl. 17 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), čl. 7 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi (č. 57/2004 Sb. m. s.). Při střetu s právem svobody projevu (čl. 17 Listiny základních práv a svobod, čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) je nutno vážit význam proti sobě stojících zájmů, a to na principu proporcionality; svým významem, obsahem a stupněm právní ochrany se jedná o kolizi zájmů na stejné úrovni.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, čj. 6 As 70/2007-104) om

Prejudikatura: srov. č. 1466/2008 Sb. NSS, č. 604/2005 Sb. NSS; rozsudek ESLP ze dne 7. 12. 1976 ve věci Handyside proti Velké Británii, stížnost č. 5493/72 (publikováno v: Berger, V. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Praha, 2003, s. 474), rozsudek ESLP ze dne 24. 5. 1988 ve věci Müller proti Švýcarsku, stížnost č. 10737/84 (publikováno tamtéž, s. 515).

*

Jsou-li závěry Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která uložila pokutu za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, v příkrém rozporu s monitoringem téhož díla provedeného Radou, a ze správního spisu nevyplývá provedení jiné analýzy či důvody, proč se Rada od předchozího monitoringu odchýlila, lze uzavřít, že skutková podstata, z níž Rada vycházela, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006-78

k § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání není povinna definovat právní pojmy „objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů“, které jsou součástí skutkové podstaty správního deliktu dle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve spojení s § 31 odst. 2 tohoto zákona, neboť se jedná zároveň o pojmy obecně známé, srozumitelné a užívané i v běžném jazyce.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2007, čj. 10 Ca 7/2007-33

*

Rozhlasové a televizní vysílání: k pojmu sponzorování
k § 2 odst. 1 písm. l) a o), § 48 odst. 4 písm. a) a § 53 odst. 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 341/2004 Sb.)*

I. Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, chápe jako reklamu každé sdělení, které kumulativně obsahuje následující tři prvky: musí se jednat o veřejné oznámení, dále musí být vysíláno za úplaty a konečně musí sloužit zejména k podpoře prodeje či nákupu výrobků nebo služeb [srov. § 2 odst. 1 písm. l) tohoto zákona, před novelou provedenou zákonem č. 235/2006 Sb.]. Oproti tomu sponzorování [písm. o) tamtéž, před novelou provedenou zákonem č. 235/2006 Sb.] má dle uvedeného zákona dva definiční znaky: existenci příspěvku na financování pořadů a účel vynaložení takového příspěvku, tj. propagace obchodní firmy, obrazového symbolu či ochranné známky, tedy buď identifikačních údajů podnikatele nebo fyzické osoby či jeho výrobků.

II. Sponzorský vzkaz může obsahovat reklamní sdělení v širším slova smyslu, tj. sdělení veřejně propagující obchodní firmu, výrobek, zboží či službu, a dále i slogan, tj. určité slovní spojení charakterizující podnikatele či jeho výrobek, zboží nebo službu. Základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill). Tento účel proto musí sloužit jako odlišující kritérium pro reklamu a sponzorování, protože tam, kde by sponzorský vzkaz vybízel ke koupi určitého výrobku podnikatele, by se již nejednalo o sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu.

III. Klasickým příkladem sponzorského vzkazu vytvořeného dle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání tak bude grafická prezentace loga sponzora či jeho výrobku doprovázená sloganem charakterizujícím sponzora či výrobek, spíše statického charakteru, s uvedením, že se jedná o sponzora konkrétního pořadu. V žádném případě však nemůže jít o takové ztvárnění, kde by ústředním motivem bylo přesvědčení diváka o koupi určitého výrobku (§ 53 odst. 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání) zdůrazňováním jeho kvalit, srovnáváním s podobnými, či nějaký reklamní příběh, tj. dynamický charakter vysílaného sdělení.

*) Po novele provedené zákonem č. 235/2006 Sb., s účinností od 31. 5. 2006 se v § 2 odst. 1 dosavadní písm. l) označuje jako písm. n) a dosavadní písm. o) jako písm. s).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, čj. 7 As 81/2005-79
Publikováno ve Sb. NSS 1063/2007

Kategorie pořadů pro děti, jejichž přerušování reklamou zakazoval § 6a odst. 3 zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 40/1995 Sb.,*) tvoří obsahově neurčitý právní pojem. Pokud měl za porušení uvedeného zákazu provozovatele stihnout správní trest, měl správní orgán neurčitý pojem odborně a objektivně vyložit a prokázat, že v případě posuzovaného pořadu šlo o skutečně o pořad pro děti. Úvaha správního orgánu měla směřovat k tomuto cíli a její výsledky měly být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

*) Nyní srov. § 49 odst. 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, čj. 4 As 8/2004-122

*

Rozhlasové a televizní vysílání: zásada objektivita a vyváženosti

Rozhodnutí správního orgánu: nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

k § 31 odst. 2, 3 a § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (v textu též „zákon o vysílání“)

k § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního

k § 31 odst. 2 citovaného zákona „vyvstalo vážné podezření“ a že „lze vyslovit podezření i z porušení § 31 odst. 3 citovaného zákona“, je jeho rozhodnutí o uložení pokuty nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Požadavek na respektování zásad objektivita a vyváženosti a zejména na nepřipustnost jednostranného zvýhodňování některé politické strany nebo hnutí, popřípadě jejich názorů nebo názorů jednotlivých skupin veřejnosti, obsažený v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, je stanoven výlučně ve vztahu k pořadům zpravodajským a politicko-publicistickým. Pro uložení pokuty podle § 60 odst. 1 písm. b) citovaného zákona je tedy stěžejní, zda se jednalo o tento druh pořadu. Neujasnil-li si správní orgán právě tuto otázku a dospěl-li v této souvislosti ke zcela nekonkrétním závěrům, že ve vztahu k § 31 odst. 2 citovaného zákona „vyvstalo vážné podezření“ a že „lze vyslovit podezření i z porušení § 31 odst. 3 citovaného zákona“, je jeho rozhodnutí o uložení pokuty nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].